

עפ"ת (חיפה) 13261-07-15 - אבראהים חמוד נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 13261-07-15 - אבראהים חמוד נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 13261-07-15

אבראהים חמוד

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[26.11.2015]

כבוד השופטת רונית בש

פסק דין

1. לפניי ערעור על הכרעת הדין שניתנה בתיק תת"ע 14-04-2435 בבית משפט השלום לתעבורה בחיפה ביום 03.03.15 (להלן: "הכרעת הדין") ע"י סגן הנשיא, כבוד השופט גיל קרזבום (להלן: "בית משפט קמא").

2. נגד המערער הוגש בפני בית משפט קמא כתב אישום בגין עבירה של נהיגה מעל המהירות המרבית המותרת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961. על פי עובדות כתב האישום, ביום 03.02.14 בשעה 00:13 נהג המערער בכביש 70, ק"מ 49.2, מכיוון דרום, במהירות 152 קמ"ש במקום 90 קמ"ש שהיא המהירות המרבית המותרת במקום.

3. בדיון בפני בית משפט קמא כפר המערער בעובדות כתב האישום וטען, כי לא הוכח כנדרש כי רכבו הוא זה שנמדד ולא מטרה אחרת. בהכרעת הדין, לאחר שמיעת ראיות, הורשע המערער בביצוע העבירה הנ"ל ובגזר הדין, שניתן נגדו ביום 1.6.15, הושתו על המערער העונשים, כדלקמן: קנס כספי בסך 1,200 ₪, פסילה מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 90 יום בפועל וכן פסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא, כי המערער לא יעבור העבירה בה הורשע או עבירה המפורטת בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

הכרעת הדין

4. בפתח הכרעת הדין ציין בית משפט קמא, כנקודת מוצא, כי המערער לא כפר באמינות מכשיר המדידה. באשר לתקינות המכשיר ציין בית משפט קמא, כי תחילה כפר המערער בתקינות המכשיר, אך בהמשך הסכים להגשת מסמכי התקינות ללא חקירת עורכם. בנסיבות אלו קבע בית משפט קמא, כי אמינות ותקינות מכשיר המדידה אינן שנויות במחלוקת ובהתאם יש לראות את המערער כמי שהודה בתקינותו ובאמינותו של מכשיר המדידה.

5. באשר למיומנות המפעיל, בית משפט קמא ציין כי ב"כ המערער לא חקר את מר קצמן- השוטר שהפעיל את המכשיר, בנוגע לאופן הפעלת מכשיר המדידה ובהתאם לכך, קבע בית משפט קמא, כי המפעיל ביצע את כל הפעולות בטופס זיכרון הדברים ת/3, לרבות בדיקות התקינות היומיות בתחילת ובסיום המשמרת, ביחס אליהן העיד כי נמצאו תקינות. בית משפט קמא הוסיף וקבע לאור האמור לעיל ומשהוצגה תעודת מפעיל, כי מר קצמן הינו מפעיל מוסמך ומיומן, אשר ביצע את הפעולות כמפורט בזיכרון הדברים ת/3.
6. בית משפט קמא הטעים, כי למעשה המחלוקת היחידה שנותרה לדיון, נוגעת לטענת המערער, לפיה לא ניתן לקבוע באופן וודאי כי המדידה מתייחסת לרכבו, זאת בהיעדר הוכחת שדה ראייה נקי מרכבים במרחק של לפחות 50 מ' משני צידי הכביש בו נסע המערער. בנקודה זו הבהיר בית משפט קמא, באשר ל"דרישת 50 המטר, כי אין צורך במדידת מרחק מדויקת ודי בהערכת המפעיל".
7. בית משפט קמא הטעים, כי בטופס זיכרון הדברים להפעלת מכשיר הדבורה (ת/3) ציין המפעיל מר קצמן בסעיף 3(ה) כי: "תוואי השטח הסמוך לכביש בעת מדידת המהירות של רכב המטרה...: "שדה משמאל וואדי מימין" וכן ציין בית משפט קמא, כי בדיון בפניו מר קצמן לא נשאל בעניין ולא הוסיף דבר. בית משפט קמא קבע בנקודה זו, כי הגם שתוואי השטח אותו פירט מר קצמן אינו יכול לאפשר נהיגה במהירות של 157 קמ"ש, בוודאי שלא בשעת חשכה, לא הובא בפני ביהמ"ש כל נתון ולו משוער ביחס לרוחבו של אותו שדה והאם בגבולו עוברת דרך נוספת. בנסיבות אלו סבר בית משפט קמא, כי המשיבה לא עמדה במקרה זה ב"דרישת 50 המטר". יחד עם זאת קבע בית משפט קמא, כי המאשימה הוכיחה בדרך אחרת כי רכבו של המערער היה בודד בזמן המדידה.
8. בית משפט קמא התייחס לפסק הדין תת"ע 5729/08 מדינת ישראל נ' ציטרון צבי (להלן "עניין ציטרון") ולתת"ע 3880-01-10 מדינת ישראל נ' סגיר (להלן: "עניין סגיר") מהם ביקש המערער ללמוד גזירה שווה לענייננו, וקבע כי, בעניין ציטרון ובעניין סגיר טופס זיכרון הדברים להפעלת מכשיר הדבורה לא כלל התייחסות לקיומו של צליל דופלר בודד ורצוף, דרישה שהוכנסה על ידי המשטרה רק בהמשך, בעקבות פסקי דין שניתנו בעניין מכשיר הדבורה ובהתאם, החלו השוטרים לעשות שימוש בטופס זיכרון דברים מעודכן הכולל התייחסות לקיומו של צליל דופלר "בודד ורצוף". בית משפט קמא קבע בנקודה זו, כי טופס זיכרון הדברים בעניינו של המערער הינו הטופס המעודכן הכולל התייחסות לקיומו של צליל דופלר בודד רצוף בזמן המדידה. בית משפט קמא הוסיף וציין בנקודה זו, כי בסעיף 5 ד. לזיכרון הדברים ת/3 סימן המפעיל כי: "במהלך מדידת רכב המטרה ובמהלך נעילתו נשמע צליל בודד רצוף". בית משפט קמא הדגיש, כי רישום זה אינו שנוי במחלוקת והמערער לא חקר את מר קצמן בעניין זה.

9. בית משפט קמא הטעים, כי קיומו של צליל דופלר בודד ורצוף בזמן המדידה מלמד על קיומה של מטרה אחת בלבד בשטח אלומת השידור שצורתה קונוס/חרוט שקודקודו באנטנת השידור בניידת והמשכו לכיוון המדידה (להלן: "קונוס המדידה"). בית משפט קמא הבהיר בנקודה זו, כי במצב דברים בו נשמע צליל דופלר בודד, מכשיר הדבורה קולט בתחום קונוס המדידה כלי רכב אחד בלבד, אחרת, יישמעו יותר מצליל דופלר אחד והדבר יצביע על קיומה של מטרה נוספת. קיומו של צליל דופלר מלמד על קיומה של מטרה אחת לא רק בנתיב תנועת הרכב הנמדד אלא בכל שטח קונוס המדידה של מכשיר הדבורה לרבות דרכים או נתיבים המאפשרים תנועה בצדי הדרך, ככל שקונוס המדידה חולש גם עליהם. לפיכך, סבר בית משפט קמא כי משקיימת אינדיקציה מדעית כגון קיומו של צליל דופלר בודד המלמד על קיומה של מטרה אחת בלבד, רשאית המאשימה להסתמך עליה כדרך הוכחה לגיטימית. בית משפט קמא הוסיף וקבע לעניין זה, כי מדובר באינדיקציה טובה, מדויקת וודאית יותר מדרישת 50 המטרים אשר מבוססת על הערכת עין של המפעיל.
10. עוד ציין בית משפט קמא, כי מפעיל הדבורה שמר על קשר עין רצוף עם רכב המערער וכן ציין, כי היה בודד בכיוון נסיעתו (ראה סעיף 3.א. ו-ב. לזיכרון הדברים ת/3). בית משפט קמא הטעים בנקודה זו, כי אמנם היה מדובר בשעת חשכה, אך השוטר, מר קצמן, לא נחקר על כך ורישומיו בהקשר זה לא נסתרו. לפיכך, סבר בית משפט קמא, כי שמירת קשר עין רצוף עם רכב, שמפעיל אורות בחשכה, אפשרית ואף גיונית. נוכח כל האמור לעיל, קבע בית משפט קמא, כי מדובר בשילוב שיש בו כדי להבטיח, כי רכבו של המערער היה בודד בזמן המדידה והוא זה שנמדד ולא מטרה אחרת, זאת, מן הטעם שבמהלך המדידה, בה נשמע צליל דופלר בודד המלמד על מטרה אחת, שמר המפעיל על קשר עין רצוף עם רכב המערער, כך שלא תיתכן קיומה של מטרה נוספת.
11. באשר ל"דרישת 50 המטרים", בית משפט קמא הבהיר, כי אין בדעתו לקבוע מסמרות בשאלה האם "דרישת 50 המטרים" מתייתרת לחלוטין בכל מקרה בו הוכח קיומו של צליל דופלר בודד. בית משפט קמא קבע, כי במקרה הנדון בו המפעיל ציין, בנוסף לקיומו של צליל דופלר בודד, גם קיומו של קשר עין רצוף עם הרכב הנמדד, אשר היה בודד בכיוון נסיעתו, דרישת 50 המטרים אינה הכרחית והטעים, כי כל מקרה ונסיבותיו.
12. בית משפט קמא ציין, כי המערער בחר שלא להעיד להגנתו וכי יש בכך כדי להוות חיזוק לראיות המשיבה. עוד בנקודה זו ציין בית משפט קמא, כי אינו מייחס כל משקל לגרסת המערער במעמד קבלת הדו"ח, לפיה נסע במהירות של 90 קמ"ש, גרסה עליה המערער בחר שלא להגן במהלך משפטו ואף לא זימן לעדות את הנוסע שישב לצידו.
13. לאור כל האמור לעיל, קבע בית משפט קמא כי המשיבה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, את עובדות כתב האישום ובהתאם הרשיע את המערער בעבירה המיוחסות לו.
- נימוקי הערעור
14. בנימוקי הערעור טוען המערער, כי טעה בית משפט קמא עת שקבע, כי המשיבה הוכיחה בדרך אחרת, כי רכבו של המערער היה בודד בזמן המדידה זאת בשל העובדה שבת/3 סימן המפעיל, כי במהלך מדידת רכב המטרה ובמהלך נעילתו נשמע צליל בודד רצוף. בנקודה זו מציין המערער, כי בית משפט קמא קבע, כעובדה מוגמרת, כי "קיומו של צליל דופלר בודד ורצוף בזמן המדידה מלמד על קיומה של מטרה אחת בלבד בשטח אלומת השידור..." וטוען, כי קביעתו הנ"ל של בית משפט קמא הינה קביעה שאינה בתחום מומחיותו של בית משפט קמא ואינה הוכחה במקרה הנדון.

15. המערער מוסיף וטוען, כי על אף שלא כפר במהימנות ובתקינות מכשיר "הדבורה", הרי שהיה על המשיבה להוכיח את מהימנות "צליל הדופלר", שכן המערער כפר בכך שהיה רכב בודד בזמן המדידה. המערער מוסיף וטוען, כי בית משפט קמא ביסס קביעתו על סימן ה"וי" שסימן השוטר תחת הרובריקה של צליל בודד רצוף. לטענת המערער, בסימון זה בלבד אין בכדי להוכיח, לבדו, היות רכבו של המערער בודד בזמן המדידה. עוד טוען המערער, כי מלבד סימון הסימן "וי" לא באה פעולה זו לידי ביטוי בשום דו"ח כלשהו, לא של העד שערך את זכרון הדברים ולא של העד הנוסף שהעיד בפני בית משפט קמא. המערער טוען עוד, כי לא סומן ולא נטען בשום מקום, כי קיים קשר כלשהו ל"עקרון הדופלר" לפי סימון ה"וי" שסומן ע"י השוטר. המערער טוען, כי לא הוכח שעובדת שמיעת צליל בודד ורצוף מהווה הוכחה לכך שרכבו של המערער היה רכב בודד. עוד טוען המערער, כי גם אם לא תתקבל הטענה הנ"ל, הרי שהמשיבה לא הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, כי במקרה זה אכן נשמע צליל בודד ורצוף, שכן סימון V ברובריקה אינה מהווה הוכחה מעבר לכל ספק סביר, שכן היה על השוטר לפרט בדו"ח את הנסיבות הרלוונטיות במילים לצורך המחשת ויודא תקינות ביצוע המדידה.
16. המערער עותר, לפיכך, כי בית המשפט יורה על קבלת ערעורו ועל ביטול הכרעת הדין המרשיעה ובד בבד יורה על זיכוי מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.
- תמצית טיעוני ב"כ הצדדים בדיון
17. בדיון בפניי חזר ב"כ המערער על האמור בהודעת הערעור. ב"כ המערער ציין, כי טענת המערער היא שלא הוכח בפני בית משפט קמא, כנדרש, כי רכבו של המערער נמדד ולא מטרה אחרת. לטענת ב"כ המערער, אין כל אזכור של צליל דופלר בחומר הראיות, שכן המילים "צליל דופלר" אינן מופיעות כלל בחומר הראיות. לדידו, בית משפט קמא הניח שצליל בודד רצוף הוא צליל דופלר, אולם אסור היה לו לעשות כן ואין המדובר בידיעה שיפוטית. לטענת ב"כ המערער, אין שום ידיעה שיפוטית או אישית, לפיה בכל פעם כשיש צליל בודד רצוף משמעותו צליל דופלר. לטענת ב"כ המערער, שינוי הטופס המשטרתי בעניין הפעלת מכשיר "הדבורה" מלמד, כי צליל דופלר אינו בגדר ידיעה שיפוטית. ב"כ המערער הטעים, כי לא היה בסמכותו של בית משפט קמא להבהיר מהי משמעותו של צליל דופלר, שכן הדבר אינו בגדר של ידיעה שיפוטית. לפיכך, טען ב"כ המערער כי לא ניתן היה להרשיע את המערער בביצוע העבירה המיוחסת לו, מה גם שבית משפט קמא ציין מפורשות, כי הרשעת המערער מתבססת על שילוב הראיות - קיומו של צליל דופלר והקביעה העובדתית, כי מפעיל המכשיר שמר על קשר עין רצוף עם רכב המטרה.

18. מנגד, מבקשת ב"כ המשיבה לדחות את הערעור. לטענת ב"כ מתחכם ב"כ המערער עת שהוא מבסס את טיעונו על כך שלא נרשם באופן מפורש בת/3 הביטוי - "צליל דופלר". לטענתה, ברור כי צליל אחד מושמע מהמכשיר, כפי שעולה מת/3 ולפיכך, די ברישום בת/3, כי נשמע צליל בודד ורצוף במהלך מדידת רכב המטרה ובמהלך נהיגתו. ב"כ המשיבה טוענת, כי הרישום בת/3 הוא ברור וכי המערער לא חקר את מפעיל המכשיר, מר קצמן, על האמור בת/3. עוד ציינה ב"כ המשיבה, כי אין חולק בדבר אמינות ותקינות מכשיר המדידה, ולפיכך אין רלוונטיות לענייננו לפסק הדין בעניין ציטרון. עוד טענה ב"כ המשיבה, כי התייחסות ב"כ המערער לאמור בהכרעת דין, שניתנה בעניין פאעור (תת"ע 3995-08-14) (בית משפט השלום לתעבורה בחיפה) מ"י נ' פאעור, 15.2.15), אינה מועילה למערער במקרה דנן, שכן הכרעת הדין הנ"ל בעניין פאעור מתייחסת לשאלת אופן פעולת מכשיר "הדבורה" ואילו בענייננו אין חולק לגבי אופן פעולתו ואמינותו של המכשיר. ב"כ המשיבה הטעימה, כי בית משפט קמא רשאי היה להסתמך על קיומו של צליל בודד רצוף להוכחת קיומה של מטרה אחת ואין זה משנה מהו כינויו של הצליל, אם דופלר ואם לאו. ב"כ המשיבה טענה, כי בית משפט קמא לא הסתמך רק על קיומו של צליל בודד ורצוף, כי אם גם על כך שמפעיל מכשיר "הדבורה" שמר על קשר עין רצוף עם הרכב וציין שהיה בודד בכיוון נסיעתו, כפי שעולה מת/3. עוד הטעימה ב"כ המשיבה, כי עורך הדו"ח ת/3 לא נחקר על קביעותיו הנ"ל בדו"ח בחקירה נגדית ולפיכך רישומי בדו"ח לא נסתרו. ב"כ המשיבה הוסיפה וציינה, כי המערער לא העיד בפני בית משפט קמא, ובכך בחר שלא להגן על גרסתו העולה מהדו"ח שנרשם לחובתו, לפיה נסע במהירות של 90 קמ"ש. ב"כ המשיבה הטעימה כי בטפסי המטרה החדשים, עימם נמנה הטופס ת/3, ישנו הפירוט הנדרש באשר להפעלת מכשיר "הדבורה", ולכן די בסימון ה-V ברובריקות בטפסים החדשים, כפי שעולה מפסק הדין הנ"ל בעניין פאעור. לסיכום, ציינה ב"כ המשיבה, כי המערער לא קבל בפני בית משפט קמא על מהימנות הצליל ככזה שמצביע על מדידת רכב מטרה ולא חקר בנקודה זו את מפעיל המכשיר, וכן כי לא העיד את הנאשם ולא את העד שהיה עם הנאשם ברכב, כמו גם לא חקר כאמור נגדית את מפעיל המכשיר, עורך הדו"ח ת/3 לגבי הסימונים בדו"ח. ב"כ המשיבה שבה וציינה, כי בנוסף לקביעה בדבר קיומו של צליל דופלר רצוף, נקבע כי התקיים קשר עין רצוף בין מפעיל המכשיר לרכב, וביקשה לדחות את הערעור.

דין והכרעה

19. טענת המערער הינה, כאמור, כי לא הוכח כנדרש ע"י המשיבה, כי רכבו הוא זה שנמדד ולא מטרה אחרת. בדיון בפניי ביקש המערער, מפי בא כוחו, לבסס את טענתו הנ"ל על כך שבחומר הראיות שהובא בפני בית משפט קמא לא צוין כלל קיומו של "צליל דופלר". מכך מבקש ב"כ המערער להסיק, כי לא יכול היה בית משפט קמא להניח שצליל בודד רצוף, כאמור בת/3, הוא צליל דופלר וכן, כי לא יכול היה בית משפט קמא לציין מהי משמעותו של צליל דופלר. אין בידי לקבל את טענתו הנ"ל של ב"כ המערער. ודוק, בטופס ת/3 הנושא את הכותרת "זיכרון דברים להפעלת מכשיר מדגם BEE III IL" ציין השוטר שהפעיל את המכשיר, ולדימיר קצמן (להלן: "השוטר המפעיל"), כי "במהלך מדידת רכב המטרה ובמהלך נעילתו נשמע צליל בודד רצוף", זאת בסמנו V בצד הרובריקה הנ"ל (ראה סעיף 5 ד בת/3). אמנם, נפלה טעות בהכרעת הדין, בכך שצוין בה, כי טופס זכרון הדברים כולל התייחסות לקיומו של "צליל דופלר רצוף", אולם אין בכך כדי ללמד, כי לא עלה בידי המשיבה להוכיח, כי רכבו של המערער היה רכב בודד בזמן המדידה. יובהר בנקודה זו, כי הדין עם ב"כ המשיבה בטיעונה בפניי, כי קיומו של צליל בודד רצוף מלמד על קיומה של מטרה אחת, וכי אין רלוונטיות לכינויו של צליל זה. בנקודה זו יוטעם, כי עיון בהכרעת הדין שניתנה בבית משפט השלום לתעבורה בחיפה בתיק תת"ע 3995-08-14 מ"י נ. פאעור ציין בית המשפט (כב' השופט בנג'ו), כי: "על מנת לוודא כי מבוצעת מדידה תקינה לרכב המטרה, מכשיר הדבורה משמיע צליל המכונה צליל דופלר. כאשר הצליל הוא בודד ואחיד מאשר המכשיר, למעשה, כי רכב המטרה בודד בנתיב נסיעתו. על המפעיל להמתין 3 שניות לוודא שהצליל בודד ואחיד, ואז להינעל על המהירות. אלה הן הוראות היצרן אשר אומצו על ידי בית המשפט בעניין ציטרון והפכו להנחייה משפטית מחייבת בנהלי המטרה בשעת איכפה".

20. ומהתם להכא:

מהכרעת הדין הנ"ל בעניין פאעור, עליה, בין היתר, מבקש ב"כ המערער להתבסס, כנזכר בדברי ב"כ המשיבה לעיל, עולה מפורשות, כי קיומו של צליל בודד אחיד המופק ממכשיר ה"דבורה" מלמד, כי רכב המטרה בודד בנתיב נסיעתו. מהכרעת הדין הנ"ל אף עולה, כי הצליל המופק ממכשיר ה"דבורה" מכונה "צליל דופלר". ברם, אין נפקא מינה מהו כינויו של הצליל ודי כאמור בהפקת צליל בודד אחיד מהמכשיר כדי ללמד, כי רכב המטרה בודד, כאמור, בנתיב נסיעתו. לפיכך, די בכך שנרשם על ידי השוטר המפעיל, כי במהלך מדידת רכב המטרה ובמהלך נעילתו נשמע צליל בודד רצוף ואין הכרח ברישום כינויו של הצליל כ-"צליל דופלר". אי לכך, רשאי היה בית משפט קמא לציין בסעיף 15 להכרעת הדין, כי קיומו של צליל דופלר בודד ורצוף בזמן המדידה מלמד על קיומה של מטרה אחת בלבד בשטח אלומת השידור שצורתה קונוס/חרוט, שקודקודו באנטנת השידור בניידת והמשכו לכיוון המדידה, וכן כי במצב דברים בו נשמע צליל דופלר אחד בודד, מכשיר הדבורה קולט בתחום קונוס המדידה כלי רכב אחד, אחרת יישמע יותר מצליל דופלר אחד. יוטעם בנקודה זו, כי ברי ששופט תעבורה שכל יומו מוקדש לעבירות תעבורה, לסוגיהן, רוכש ידיעה שיפוטית בתחומי עיסוקו בנושאים החוזרים ונשנים בפניו, ולפיכך לא נפל כל פגם בקביעה הנ"ל בהכרעת הדין המבוססת על הידע שרכש בית משפט קמא בתחום עיסוקו (ראו בעניין זה: רע"פ 236/12 דודיזון נ' מ"י, פורסם בנבו, 24.1.12).

21. לפיכך, צדק בית משפט קמא עת שקבע בהכרעת הדין, כי משקיימת אינדיקציה מדעית, כגון: קיומו של צליל בודד רצוף, המלמד על קיומה של מטרה אחת בלבד, רשאית המאשימה להסתמך עליה כדרך הוכחה לגיטימית (ראו סעיף 15 להכרעת הדין). יוער, כי בית משפט קמא התייחס בסיפא של סעיף 15 להכרעת הדין לטענת המערער שהועלתה בפניו, באשר לאי הוכחת שדה ראייה נקי מרכבים במרחק של לפחות 50 מטר משני צידי הכביש בו נסע המערער. בית משפט קמא קבע בנקודה הנ"ל, כי האינדיקציה לקיומו של צליל דופלר בודד טובה, מדויקת וודאית יותר מדרישת 50 המטרים הנ"ל המבוססת על הערכת עין של המפעיל.

22. בית משפט קמא הסתמך על רישומי השוטר המפעיל בת/3 כדי לבסס את הרשעת המערער בביצוע העבירה המיוחסת לו, זאת משלא חלק המערער על אמינות ותקינות מכשיר המדידה ולא חקר את השוטר המפעיל באשר למיומנותו. לפיכך, ובצדק, קבע בית משפט קמא, כי השוטר המפעיל הוא מפעיל מוסמך ומיומן, אשר ביצע את הפעולות כמפורט בת/3, מה גם שהשוטר המפעיל לא נחקר נגדית על ידי ב"כ המערער על רישומיו בת/3, שהינו הטופס העדכני של משטרת ישראל הכולל, בעקבות הערות הפסיקה, אזכור קיומו של צליל בודד רצוף במהלך מדידת רכב המטרה ובמהלך נעילתו. בת/3 אף צוין, כי היה קשר עין רצוף בין השוטר המפעיל לבין רכב המטרה עד למקום עצירתו. בית משפט קמא קבע בהכרעת הדין, כי אמנם מדובר היה בעת הרלוונטית בשעת חשיכה, אך השוטר המפעיל לא נחקר בעניין זה ורישומיו בהקשר זה לא נסתרו ולפיכך, שמירת קשר עין רצוף עם רכב המפעיל אורות בחשיכה, אפשרית ואף הגיונית. אין מקום להתערב בקביעתו העובדתית הנ"ל של בית משפט קמא באשר לשמירת קשר עין רצוף על ידי השוטר המפעיל עם רכב המטרה עד לעצירתו, שהינה קביעה המבוססת היטב בחומר הראיות. כמו כן, צדק בית משפט קמא בקביעתו, כי השילוב של שמיעת צליל בודד רצוף, במהלך המדידה, המלמד על קיומה של מטרה אחת בלבד, בצד שמירת קשר עין רצוף עם רכב המערער על ידי השוטר המפעיל, די בהן כדי ללמד בדבר אי היתכנות קיומה של מטרה נוספת בעת הרלוונטית. בנקודה זו יצוין, כי המערער לא טען בפני בית משפט קמא לביסוס אפשרות אחרת ואף לא העיד בפני בית משפט קמא ולו בניסיון לבסס את תגובתו הרשומה בדו"ח שנמסר לידי, לפיה נסע במהירות של 90 קמ"ש. כמו כן, לא זימן המערער למתן עדות בפני בית משפט קמא את הנוסע שנסע עימו בעת הרלוונטית. הלכה פסוקה היא שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי השכל הישר וההיגיון עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה בה דוגלת התביעה (ראו: ספרו של י' קדמי "על הראיות, הדין בראי הפסיקה", חלק רביעי, 2009, בעמ' 1894). כך, מחזקת אי הבאת הנוסע שנסע עם המערער למתן עדות את ראיות המשיבה, כמו גם אי העדת המערער.

23. נוכח כל האמור לעיל, הנני קובעת, כי עלה בידי המשיבה, להוכיח בפני בית משפט קמא, מעבר לכל ספק סביר, כי המערער ביצע את העבירה המיוחסת לו, שעניינה עבירה של נהיגה במהירות מעל המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

24. סיכומי של דבר, הערעור נדחה. יצוין בנקודה זו, כי אינני נעתרת לבקשת המערער בדיון בפני להורות בדבר המשך עיכוב ביצוע עונש הפסילה בפועל, שהושת עליו בגזר דינו של בית משפט קמא, לצורך הגשת בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון. לפיכך, יפקיד המערער את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית משפט קמא, לא יאוחר מיום 15.12.15 בשעה 13:00.

המזכירות תמציא בהקדם העתק מפסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, י"ד כסלו תשע"ו, 26 בנובמבר 2015 בהעדר.